

המינים הנפוצים במרבית ערוצי הנגב הם בני השיח כגון: **לענת המדבר, יפרוק מדברי ורותם המדבר**. בערוצים של צפון הנגב ומרכזו נפוצים גם **האכילאה הריחנית והמלוח קיפח**. באזורים אלו יופיעו בשנים גשומות גם מינים ים תיכוניים.

המין השולט בדרום הנגב הוא **זוגן השיח**, המסוגל להתקיים גם בתנאי יובש קיצוניים. בחלקו הנמוכים של הערוץ נמצא גם את **האטד הערבי, רכפתן מדברי, רותם המדבר ומלוח קיפח**. בנחלים הגדולים של דרום הנגב גדלים מיני **שיטה ואשל לצד יפרוק המדבר ולענת המדבר**.

9 מדוע גדלה כמות הצומח ככל שיורדים באפיק הנחל?

10 מדוע מתרכז הצומח בעיקר בשולי האפיק?

עצים בנגב

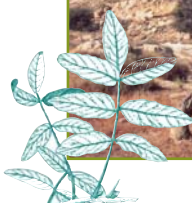
בהר הנגב ובערבה גדלים בערוצי הנחלים מיני עצים אחדים. הנפוצים שבהם הם **שיטה סלילנית ושיטת הנגב**. **אלה אטלנטית** היא נדירה וגדלה רק בהר הנגב (בנחל אלות ובנחל צין), שבו יש שילוב של טמפרטורות נמוכות וכמות משקעים גבוהה יחסית. העצים עשויים להגיע לגובה של כ-15 מ' והם מנצלים כיסי קרקע המקבלים יותר מים. **שיטת הנגב** עמידה בפני קור וגדלה ברמות הגבוהות, ואילו **השיטה הסלילנית ושיטת הסוכך** גדלות באזורים הנמוכים והחמים, בעיקר בעמק הערבה. עצים נוספים הגדלים בנגב הם **עצי שיזף, אשל הפרקים ואשל היאור**. מיני האשל גדלים באותם אזורים שבהם רמת המליחות בקרקע גבוהה. בקרבת מעיינות נמצאים גם עצי **צפצפת הפרת, תמר ותאנה** הזקוקים למים זמינים.

אטד.
אלה אטלנטית.

רכפתן מדבר.

עלים של
אלה
אטלנטית.

שיטת הסוכך.

אשל הפרקים.